

ШЛЯХТА ОБУРЮЄТЬСЯ З ПРОМОВИ ЧУБАРЯ НА ЗІЗДІ РАД.

Польські газети принесли відомості з України, що голова української ради народніх комісарів (міністрів) Чубар вигосив на 11-тому зїзді рад протипольську промову. Змістом його промови була справа положення українського народу під Польщею. Другий випадок протипольського виступу був у місті Тифлісі, столиці Закавказької Республіки. І там був також зїзд, на котрий приїхав делегат Радянської України і вигосив гостру протипольську промову. З приводу цього виступу пишуть з відповідними поясненнями всі польські газети. Ось наприклад краківська польська газета "Льостравани Курер Цолдзени" з 128 з 13 травня ц. р. пише про це так: "Совіти нарушують рижський договір і напастують Польщу українськими промовами". Під цим наголовком пише польська газета далі: "На одиннадцятому зїзді рад, котрий тепер відбувся в Харкові, голова правительства Чубар вигосив в дні 8. травня незвичайно гостру протипольську промову. Говорючи про положення українців в Польщі п. Чубар сказав дослівно: "Є невинною, меморальною річю, щоби 7 мільйонів українців в Польщі було позбавлене своєї власної держави". "Присутній на саї зїзду польський генеральний консул в Харкові п. Стебловскі

по висказанню Чубарем тих провокаційних слів, покинув на знак протесту дипломатичну льогу, з котрої прислухувався нарадам зїзду". Не витримало шляхетське серце гіркої правди і втікло. Так само було на Кавказі. Далі пише та сама газета: "Є дивною річю, що цей виступ Чубаря не є одинокий. На два дні перед харківським зїздом дня 6. травня в Тифлісі, так само на зїзді рад Закавказької Республіки делегат Радянської України в такій самій провокаційній протипольській промові сказав, що український наїр в Польщі "стоїть не від чоботом Пясуцького". І в тім другім випадку польський генеральний консул в Тифлісі п. Мостовскі на знак протесту покинув по тих словах салью засідання зїзду". "Ці два випадки, — пише далі польська газета — котрі повторилися в коротких відступах часу не можна вважати за випадкові події, але їх слід признати за доцільну, свідому провокацію радянських чинників проти Польщі". Далі налікує польська газета Радянську Україну, щоб вона придержувалася рижського договору і не мішалася до справ українців в Польщі". Останні газети доносять, що польський уряд вислав з приводу цього ноту до уряду СРСР.

Марні були спроби соціал-демократії зупинити зростання комуністичного впливу шляхом масових виключень комуністів із профспілок. Тоді соціал-демократія покляла розправитись за допомогою отвертої громадської війни з авангардом німецького пролетаріату, з робітниками червоного Берліну і привести в рух всі засоби кровавого терору, щоб подолати "примару" революції, що наближається. І кілька тизнів убитих, сотні пораниених, тисячі потерпілих — такий кровавий баланс тієї жертви, що її приніс героїчний берлінський пролетаріат травневими днями. Німецька революція 1848 року проти монархії коштувала менше жертв, ніж самовіддана боротьба берлінських робітників за вуличну демонстрацію в день 1-го травня, за правління соціал-демократичного райхсканцлера Мюллера. Беззбройний берлінський пролетаріат кілька днів оборонявся на вулицях проти класового ворога політичними страйками. Завоюйте у ваших країнах 1-го серпня вулицю для робітничої класи. Всі засвойте полі-

ЯК ЧОЛОВІК ПРОМІНЯВ ЖІНКУ НА ВОЛИ І ЩО З ТОГО ВИЙШЛО.

(Написав П. Нечай.)

(Докінчення.)

— Та пойдь, сину, у Китай-Городок...
— У Китай-Городок не й на ярмарок...
— Та купи корабель за сто двадцять рублей...
— За сто двадцять рублей...
— Ще й з полтняно...
— Посади мну ще й з дитиною...
— Братіку Каленику, отут пече. Отут від серцем...
— А дитя плаче, як ворон криче...
— Що мені, Омельку, воли? Мені воли все одно, що пловуть!
— Братіку, хіба-ж я з нею живу? Мучуся на цьому світі!
— Ні слова звязати, ні слова сказати...
— Не треба мені твоїх волів. Братіку, Каленику, візьми Якилину так!
— Не, не, Омелечку. Візьму я Кирилочку, а воли на! Бері воли! Не хочу я тебе зобіжить до краю!
— Братіку... ех, хіба-ж я її не любив? А тепер бері... Не треба її мені. Розгнівала вона мое серце. А воли — візьму. Візьму воли. Чому не взяти? Хіба Якилина моя не варта добрих волів?
— А дитя плаче, як ворон криче...
— Бері, братіку Омелечку, воли. Дай мені Якилочку за них... Бо вона-ж у мене, братіку, отут-о! Да-а-вно-о... Та я мовчав... Іване, Вугте, Даниле — будьте свідками. Пого воли — моя Якилина.
— Промінявся?
— Могорич! Могорич!
— Та не жаль же мені на ютця свого... Роз'їздався базар, а коло Каленикового воза гуртом пропавали Якилину, Омелькову жінку. Додому за Омельковим возом ішли Каленикові воли — один сірий, другий попелястий. Омелько мовчав у возі на вибоях, силкуючись вивести:
— Ні слова звязати, ні слова сказати...
— Позаду повури ішов Калеників кінь, а Каленик колодою лежав у возі.
5.
Звиснуть Омелько та Каленик на тин — Омелько в Калеників двір головою, Каленик — в Омельків. І курять. Курять, мовчати і чиркають. У Калениковому дворі вештається колишня Омелькова жінка Якилина. В Омельковому дворі ходять пощипують шпорши колишні Каленикові воли.
Омелько та Каленик курять і думають кожен про своє: "Ну й дурний же Каленик — за жінку проміняв отакі воли!"
"Ну й дурний же Омелько — за воли проміняв отакі жінку!"

Каленик узів коромисло, помаду рущин до тину, — Почекай, Омельку, закуримо.
Омелько відступив до хати: — Верні жінку або воли! Каленик раптом махнув коромислом і кинувся до тину. Омелько лякано грюкнув дверима й заховався в хаті. Каленик добіг до тину й ну гамселити коромислом!
— Що там таке, Каленику? — Миша... Ну й здорова! Трохи не втекла!
— А той навки передякався!
— Та він такий... Баба Віда махнула рукою: — Шалемоний!
7.
Омелько Вишварок та Каленик Довбня — сусіди. Через тин. У Калениковому дворі метушіться колишня Омелькова жінка Якилина. У Калениковім дворі ходять пощипують шпорши Каленикові воли. Один сірий, другий попелястий. У Калениковому ж дворі коло хати сидить баба Віда, пряде кужіль і колише одною ногою онуку.
— А-а-а, котку. Не йди на колодку...
В Омельковому дворі стоїть сам один Омелько, курить і чиркає. Тепер він чиркає не краще. Другою і аж до баби Віди.
Баба Віда здивовано поглядає на него.
— Хм! І хмар немає, а капа! — і колише онука.
— А-а-а, котино, засни мала дитино!

РІЖНІ ВІСТІ

ВІДАЮТЬ ПРИХОДИ НА РОЗВИТОК ІНДУСТРІЇ.

На підставі наспівшого з Москви звіту, оголошеного Народнім Комісаріатом Фінансів, державні приходи за першу половину фінансового 1928-1929 року (жовтень — квітень) винесли 3,698 мільйонів карбованців, або 48.5 відсотків загальної суми сподіваних доходів. Приходи з податків, винесли 1,807 мільйонів карбованців, коли транспортні приходи дали 992 мільйонів карб. Росходи за той самий час винесли 3,749 мільйонів карбованців, або 48.8 відсотків річного сподіваного приходу. На промисловість видано 469 мільйонів карбованців, а на різництво 231 мільйонів.

ЛЮДЕНДОРФ НЕ ЛЮБИТЬ СПОГАДІВ СВОЄЇ ЖІНКИ.

Розведена жінка відомого німецького фашистського генерала Людендорфа написала свої спогади під наголовком: "Колі я була жінкою Людендорфа". Витяги з тих спогадів вже появились в деяких німецьких газетах. Людендорф заявив, що він буде доганяти судового припинення публікації цієї книжки, бо вона висвітлює неправдиво його шлюбне життя.

МОЖНА ПЕРЕХАТИ СВІТ І ВСЮДИ ЗАСТАТИ ЖИВІ.

В квітні, коли в нас звичайно що лиш пробуджується природа, відбуваються деяке життя. А саме в квітні припадають живі в Персії, Сирії, Малій Азії, в долинах Єгипту, на Кипрі і на Кубі. Є також країни, які в квітні вже забули про життя, це Горішній Єгипт і Східні Індії, де жива припадають на березень. В Австралії в Новій Зеландії, в Чиле, в Аргентині місяцем жив є один із

ЛЮДЕНДОРФ НЕ ЛЮБИТЬ СПОГАДІВ СВОЄЇ ЖІНКИ.

Розведена жінка відомого німецького фашистського генерала Людендорфа написала свої спогади під наголовком: "Колі я була жінкою Людендорфа". Витяги з тих спогадів вже появились в деяких німецьких газетах. Людендорф заявив, що він буде доганяти судового припинення публікації цієї книжки, бо вона висвітлює неправдиво його шлюбне життя.

РОЗГОНЯТЬ ПРОФСООЗИ.

Уславлена румунська "селянська влада" швидко кроком манеру до фашизму. Вона всюди забороняє унітарні професійні союзи, конфіскує їх майно. Робить вона це за посередництвом суду. У Сатурмарі вже відбувся такий процес, як затвердив заборону. Другий процес відбудеться в Темешварі.

ПЕРШЕ СЕРПНЯ -- ПРОТИМПЕРІЯ-ЛИСТИЧНИЙ ДЕНЬ.

Відозва західно-європейського бюро Комінтерну до пролетаріату Європи.

Західно-європейське бюро Комінтерну опублікувало з приводу першотравневих подій у Берліні таку відозву: "До пролетарів Європи... Товариші! Кілька днів тому у Берліні проліто робітничу кров. Соціал-демократичний поліцейський президент Цергібел розстрілював першотравневу демонстрацію. Він напав у найбрутальніший провокаційний спосіб на найкращі робітничі райони Берліну — Веддінг і Нейкесан, що з самого моменту заснування Комуністичної Партії Німеччини були щоденно комуністичного впливу. Протягом кількох днів поліційні банди по звичайному розправлялися з робітничою лю-

ВІДАЮТЬ ПРИХОДИ НА РОЗВИТОК ІНДУСТРІЇ.

На підставі наспівшого з Москви звіту, оголошеного Народнім Комісаріатом Фінансів, державні приходи за першу половину фінансового 1928-1929 року (жовтень — квітень) винесли 3,698 мільйонів карбованців, або 48.5 відсотків загальної суми сподіваних доходів. Приходи з податків, винесли 1,807 мільйонів карбованців, коли транспортні приходи дали 992 мільйонів карб. Росходи за той самий час винесли 3,749 мільйонів карбованців, або 48.8 відсотків річного сподіваного приходу. На промисловість видано 469 мільйонів карбованців, а на різництво 231 мільйонів.

ЛЮДЕНДОРФ НЕ ЛЮБИТЬ СПОГАДІВ СВОЄЇ ЖІНКИ.

Розведена жінка відомого німецького фашистського генерала Людендорфа написала свої спогади під наголовком: "Колі я була жінкою Людендорфа". Витяги з тих спогадів вже появились в деяких німецьких газетах. Людендорф заявив, що він буде доганяти судового припинення публікації цієї книжки, бо вона висвітлює неправдиво його шлюбне життя.

МОЖНА ПЕРЕХАТИ СВІТ І ВСЮДИ ЗАСТАТИ ЖИВІ.

В квітні, коли в нас звичайно що лиш пробуджується природа, відбуваються деяке життя. А саме в квітні припадають живі в Персії, Сирії, Малій Азії, в долинах Єгипту, на Кипрі і на Кубі. Є також країни, які в квітні вже забули про життя, це Горішній Єгипт і Східні Індії, де жива припадають на березень. В Австралії в Новій Зеландії, в Чиле, в Аргентині місяцем жив є один із

ЧЕРГОВЕ.

Закінчилась сесія підготовчої комісії і розроблена... Мирні ягодиця, Де тепер ви, де ви?... Залишилась згадка Тиха у Женеві.
Теки та паперя Липових "досягень", — Знов чекать тепер ім, Доки їх потягнуть.
Тихо вмерла сесія, Наслідків не видно. Усмішки у пресі: — О, працюють швидко!
Викрив їх Літвінов Просто, безумовно, Крутів "невинних", "Дуже нетактовно".
Робітничі маси Розкривають очі: — Видно, видно, панство Миру дуже хоче.
Мартин Задека.
Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!

"КРАСІН"
В
ПОЛЯРНИХ ЛЬОДАХ.
НАРИС М. ШПАНОВА

(Продовження.)
— Ось коли-б я хотів, — каже він, — щоб мої передбачення на сьогодні не справилися. Вперше бачу сніпокатка, який мріє про те, щоб навчитись неврно відгадувати погоду. За півгодини після того, як полетів Чухновський, хвиля туману докочується до нашого позадя зїзду за годину край аеродрому обгортає густим молоком.
Нам ясно, — Чухновський примушений буде повернутися. Всі ми добре знаємо, як то сидіти в низькому тумані. Ми нетерпляче чекаємо, що з-під зумера нашого радіо вирветься пишання крапок і тіре, які попереджуватимуть Чухновського про небезпеку. Але минає 17 хвилин, і чорна крапка літака зникає над далеким силуетом острова. Ми з нетерплячкою чекали цього першого літання, але тепер ми не радіємо. Дуже мало доброго можна чекати від метеорологічних умов.
На кораблі неспокій. По верхньому містку, хвилюючись, ходять штурмани. Журналісти хвостом стоять коло дверей радіо-рубки, чекаючи, що ось-ось надійде якась звістка від Олексіва. Навіть, Жюдічі і Гуль, що звичайно не

беруть безпосередньої участі в наших справах, цього разу схвильовано втримують свої біноклі в обрій.
— Адже він може не помітити туману; туман насовується ззаду. Його треба попередити, — говорить хтось поруч.
В 16-ій годині 42 хвилини з-під олівця вахтового радиста Бакуліна біжить по жовтому баланку слова першої радіотелеграми Чухновського: "Підходимо до острова Карла. Підходимо до острова Карла".
І далі в етері знову мовчання. Наша антена сторожко слухає, але від Чухновського ані звука.
В 17-ій годині 15 хвилин в наушниках радиста знову позивні "Красіна" і проходить сдова "Пройшли острів Есмарка. Пройшли острів Есмарка. Ідемо південь. Ідемо південь. Внизу суцільні льоди. Внизу суцільні льоди".
Рука радиста не сходить з чорного кругляка регулятора радіоприймача; він увесь час ловить хвилю Олексіва, але нічого не чути. Десятки й сотні ріжних мелодій доливають з усіх країн Європи. Концерти, театри, лекції і повідомлення преси, все настільки лізе в наушники, але серед цього безладдя звуків немає позивних RKK. Лише в 17-ій годині 50 хвилин Бакулінове вухо чує: RKK, RKK, RKK.
Він нервово вивізнає ключем: "Красін слухає, Красін слухає".
Знову включили передатчика, і антена сторожко слухає передачу Чухновського: "Табору поки не найшли. Табору поки не найшли".
До цього додається доволі веселий цен-

зурний висновок, що його додав, мабуть, від себе Олексів. Значить, настрій на літакові ба-дьюрній, і ми даремно хвилювалися.
Чухновський зник.
В 18-ій годині 18 хвилин Чухновський повідомляє про те, що шукання групи Вільєри не мають успіху, і він повертається назад. Густий, мов молоко, туман важкою шапкою-невидимою ховає "Красіна" і весь наш пловучий аеродром. Це більш ніж несвоєчасно. Адже, Чухновський повертається назад, а цей туман не дасть йому змоги спуститися. Чухновський не знайде нас.
— Треба щось вигадати, щоб показати Чухновському, де ми є. Єдиний спосіб — розкласти димове вогнище. Не відразу щастить мені домогтися дозволу взяти лісі матеріяли на вогнище. З властивою моряком, але не зовсім зрозумілою в цей момент, скнерістю чіпляються вони за дерев'яні колоди, що лишилися від будування помосту. Нарешті, щастить одержати достатню кількість старих бочок і консервних коробок.
Поки ми підготуємо вогнище, навіні люди на містку пускають в повітря сигнальні ракети, але ракети не зостаються по собі й слід. Те-ж саме і з промінням прожектору, над яким уперто працює електрик Леман. Роль прожектору тепер не більша, як свічки, запаленої в Сахарі яскравого сонячного дня. Комічним закликом звучить шалений посивст сирені. Неваж хто-небудь, справді, вірити, що сирену можна почути на літакові. Єдине, на що є надія — наше вогнище. Чорний стовб диму під-

носиться до неба йертикально. Відрами підливаємо ми олії на дошки.
Мене починає цікавити інше питання. Чи провалиться кризь льодину наше величезне вогнище, чи ні? Дві години по тому габина проталини під вогнищем вже понад півметра.
Наді на те, щоб спустився Чухновський, немає зовсім. Та й чи наважиться він підходити до аеродрому, коли навіть і помітить наше вогнище? Адже коло самісного краю аеродрому стирчать на кілька десятків метрів угору зрадницькі шоглі й труби "Красіна", переплеті цілою низкою дроту радіостанції.
В 19 годині 45 хвилин надходить від Чухновського радіо, що стверджує мої песимістичні передбачення:
"Не можемо підійти до "Красіна" через туман. Бачили групу Мальгренна. Спробуємо сісти в районі Семи Островів".
Минає півгодини мовчання, і з етеру чути питання:
"Яка у вас видимість? Яка у вас видимість?"
У відповідь пишуть наше радіо:
"Видимість погана. Видимість погана. На льоду розведено вогнище."
Почекавши хвилин з 10, чи не підтвердять одержання нашої відповіді, радист Юліхці вистукує сам:
"Повідомте — зрозуміли? Повідомте — зрозуміли?"
Відповіді нема. Радист чекає ще з півгодини і знову кидає в просторін питання:
"Відповідайте де ви? Відповідайте де ви?"
(Далі буде.)

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!
ЧИТАЙТЕ І РОЗПОПУСНОЮЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ І ЖУРНАЛИ:
"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" — одиний український робітничий часопис в Канаді, виходить три рази на тиждень. Передплата: \$4.00 на рік, \$2.00 на півроку.
"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ" — одиний дійсно фармерський український часопис в Канаді, що боронить інтереси працюючого фармерства. Передплата: \$2.00 на рік, \$1.00 на півроку.
"РОБІТНИЦЯ" — одиний журнал в українській мові для працюючого жіноцтва, виходить два рази на місяць. Передплата: \$1.50 на рік, 80 центів на півроку.
"СВІТ МОЛОДІ" — одиний журнал в українській мові для української роб.-фарм. молоді, виходить раз на місяць. Передплата лише 50 центів на рік.
Передплату на повні часописи й журнали посилайте або на ім'я кожного часопису зокрема, або на ім'я й адресу:
WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASS'N Ltd.
Cor. Pritchard & McGregor St., Winnipeg, Man.